

Arrest

nr. 218 714 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A / 6
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die beiden handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 9 november 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2017 dienen verzoekers voor hun minderjarige kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van hun stief grootvader, die een Belg is.

Op 17 oktober 2017 weigert de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag in aanmerking te nemen. Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissing indienen, wordt met arrest nr. 200 664 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 5 maart 2018 verworpen.

Op 4 april 2018 dienen verzoekers voor hun kinderen opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden, in functie van dezelfde Belgische stief grootvader.

Dit is de bestreden beslissing, met motieven:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.04.2018 werd ingediend door: Naam: G. Voorna(a)m(en): M. Nationaliteit: Armenië Geboortedatum: 10.08.2007 Geboorteplaats: G. RR: ... Naam: G. Voorna(a)m(en): N. Nationaliteit: Armenië Geboortedatum: 08.10.2011 Geboorteplaats: R. RR: ... om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkenen dienden een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn en die hen begeleiden of bij hen voegen. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Betrokkenen zijn minderjarig en er werd voor hen een aanvraag tot verblijf ingediend in functie van hun stiefgrootvader D. C. C. R. J. – RR ... Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter, dat teruggaat op de bepalingen van art. 40bis, §2, 3°, zoals hierboven aangehaald, dienen zij hun grootvader te vervoegen en de grootvader dient over het recht van bewaring te beschikken. Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch burgerlijk wetboek, de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Voor zover zij de bewaring aan iemand anders wensen te geven, kan dit gebeuren in onderlinge overeenstemming, maar de rechtbank dient een dergelijke overeenkomst te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van het kind onderzoeken (dit alles overeenkomstig art. 392 BW). De kinderen wonen wel bij de stiefgrootvader en grootmoeder in, maar uit het dossier blijkt nergens dat de stiefgrootvader het recht van bewaring heeft gekregen. Als bewijs hiervan werd enkel een “toestemming recht van gedeelde bewaring” voorgelegd. Echter dit volstaat niet, zie daartoe bovenstaande opmerking. Bij gebrek aan recht van bewaring, is niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, maar ook enig middel, voeren verzoekers het volgende aan:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2,1, Eerste middel Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van artikel 8 van het EVRM

Schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op

grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Overeenkomstig art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° Vrw. moet de bloedverwant in neergaande lijn die jonger is dan 21 jaar de band van bloedverwantschap en het recht van bewaring bewijzen. Bij gedeelde bewaring moet de andere houders van het recht van bewaring zijn toestemming hebben gegeven. Bij gedeelde bewaring moet kortom het bewijs worden geleverd dat de gezinshereniger de toestemming heeft van de andere houder van het recht van bewaring. In casu dienden de ouders van G. M. en G. N. ter zake hun uitdrukkelijke toestemming te hebben verleend aan hun Belgische grootvader, dewelke in casu werd toegevoegd aan de aanvraag met bewijs van objectieve stukken waaruit onmiskenbaar blijkt dat de grootouders daadwerkelijk over het recht van bewaring beschikken en deze ook effectief uitoefenen. Verwerende partij stelt dat dit document tot toestemming van recht van gedeeld bewaring niet volstaat om reden dat deze overeenkomst diende gehomologeerd te worden door de rechtbank. Dit is basaal gesteld de enige motivering vanwege verwerende partij. Verwerende partij heeft dit document vanwege de ouders en alle andere stukken (zoals bewijs van betalingen vanwege de grootouders) niet onderzocht en gemotiveerd, aangezien de RvV eerder al reeds stelde dat het geven van toestemming om het recht van bewaring tevens uit andere documenten dewelke steun vinden in het administratief dossier kunnen blijken (RvV Nr. 200 664 dd. 05/03/2018 in de zaak RvV212.744/II). Het recht bewaring omvat het recht van materiële bewaring en het recht van zorg van de kinderen. Het recht van materiële bewaring houdt in dat de titularis ervan het recht heeft om het kind op voortdurende wijze bij zich te hebben en om zijn afgifte te vorderen bij anderen., wat in casu effectief het geval is. De ouderlijke verantwoordelijkheid is het recht en de plicht om te zorgen voor de persoon en het vermogen van een kind. Ouderlijk gezag houdt een omgangsrecht in, het recht zijn verblijfplaats te bepalen en het tijdelijk naar een andere plaats mee te nemen, maar ook een recht en een plicht tot bescherming van de persoon (recht van bewaring en zorg, vroeger vaak hoederecht genaamd) en van de goederen (beheer) van het kind. Ook het toezicht door de ene ouder op de uitoefening van dit ouderlijk gezag door de andere ouder maakt hier deel van uit. De ouderlijke verplichtingen zijn materieel: de plicht tot huisvesting en tot levensonderhoud van een kind, de plicht tot instandhouding van zijn vermogen. Maar ook immaterieel: de plicht tot opvoeding van en tot toezicht op het kind. Uit het administratief dossier blijkt immers dat aan al deze elementen werd voldaan. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat Mevr. G. M. en Mevr. G. N. daadwerkelijk bij hun grootouders inwonen en de grootouders bijgevolg ook daadwerkelijk instonden voor hun dagelijkse opvoeding, zorg en bij stand. De loutere omstandigheid dat de schriftelijke toestemming niet werd gehomologeerd door de rechtbank doet hieraan totaal geen afbreuk. Er is meer nodig. Zij zijn tevens belast om de kinderen lichamelijke zorgen toe te dienen zoals o.a. voeding, kleding, schoolkosten edm., waarvan de stukken al reeds aan het administratief dossier werden gevoegd. Deze betalingsbewijzen worden nogmaals toergevoeg aan onderhavige beroepsschrift en werden zoals hierboven uiteengezet totaal niet in ogenschouw genomen door verwerende partij. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing aangezien beide ouders de

uitdrukkelijke toestemming hebben gegeven aan hun Belgische grootvader ten einde deze gedeelde recht van bewaring uit te oefenen en deze gedeelde bewaring effectief blijkt aan de hand van de stukken dewelke aan het dossier werden gevoegd zoals o.a. de betaling van de school en alle andere kosten door hun Belgische grootvader. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). De bestreden beslissingen komen derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te vorderen. De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte stukken en hun administratief dossier waarmee verwerende partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de Bijlage 20."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendenten van hun stief grootvader omdat hij niet beschikt over het recht van bewaring van de kinderen en de toestemming van het eventueel doorgeven van het recht van bewaring en niet gehomologeerd is door een rechtbank waarbij de verwerende partij verwijst naar artikel 392 van het Burgerlijk Wetboek.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Ook wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.3. Verzoekers bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, §2, eerste alinea, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

2.4. Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de bloedverwanten in neergaande lijn slechts tot verblijf van meer dan drie maanden kunnen worden toegelaten, indien zij de referentiepersoon vervoegen én de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt of, indien het recht van bewaring gedeeld wordt, de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming geeft.

Verzoekers houden voor dat zij toestemming hebben verleend aan de referentiepersoon en dat uit hun voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon daadwerkelijk over het recht van bewaring beschikt en dit uitoefent. Het niet gehomologeerd zijn van de toestemming is een motivering die niet afdoende is. De Raad verwijst naar zijn voornoemd arrest nr. 200 664 van 5 maart 2018. Dit arrest betreft een eerdere afwijzing van de aanvraag en het beroep werd ongegrond bevonden (zie punt 1.). In dat arrest kan niet gelezen worden dat het recht van bewaring uit andere documenten kan blijken.

De bestreden beslissing merkt correct op dat de kinderen van verzoekers weliswaar samenwonen met de referentiepersoon, maar dat de overdracht van het recht van bewaring niet blijkt. Dit motief is determinerend. Verzoekers hebben enkel een document voorgelegd van “*toestemming gedeelde bewaring*”. Dit document wordt door de bestreden beslissing niet aanvaard onder meer omdat het niet gehomologeerd is. Verzoekers gaan eraan voorbij dat dit niet het enige motief is. De bestreden beslissing preciseert dat van rechtswege het de ouders zijn die gezamenlijk de bewaring en het ouderlijk gezag uitoefenen en dat de overdracht van het recht op bewaring niet afdoende blijkt.

Dit motief is kennelijk redelijk. Uit een louter samenwonen en een door ouders gegeven toestemming van een gedeelde overdracht van een recht op bewaring volstaat op zich niet om te stellen dat de referentiepersoon het recht van bewaring daadwerkelijk uitoefent. Zo blijkt uit het administratief dossier dat de minderjarige kinderen samen met hun ouders wonen op het adres van de referentiepersoon te Zandhoven (zie woonstcontrole van 3 juli 2018), wat bevestigd wordt in de gedane aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoekers in eigen naam en voor hun minderjarige kinderen. In die aanvraag stellen verzoekers uitdrukkelijk dat zij een kerngezin vormen met hun kinderen.

Dergelijk samenwonen bevestigt de daadwerkelijke uitoefening van het recht van bewaring door de stief grootvader dus niet, integendeel met wat verzoekers voorhouden. Verder heeft de Raad in zijn arrest nr. 200 664 al geoordeeld:

“Er wordt op gewezen dat desgevallend het feitelijk betalen van bepaalde kosten die verbonden zijn aan de kinderen nog niet met zich meebrengt dat het recht op bewaring, bevattende het beslissingsrecht over onder meer de opvoeding van de kinderen, werd overgedragen. Verzoekers gaan voorbij aan het onderscheid tussen de vaststelling van de feitelijke toestand van bewaring en de toekenning van het recht van bewaring, wat een deelaspect is van het ouderlijk gezag. Dit klemt in casu nog meer nu de advocaat van verzoekers, op vraag van de voorzitter ter terechtzitting, stelt dat verzoekers als ouders van de minderjarige kinderen nog steeds in België wonen, op “een ander adres” dan de kinderen, in illegaal verblijf. Ouders worden vermoed het ouderlijk gezag uit te oefenen op hun kinderen en in casu wordt het tegendeel niet aangetoond. In casu blijkt niet dat verzoekers zoals zij laten uitschijnen in het

middel dat de referentiepersoon het recht heeft om de kinderen op voortdurende wijze bij zich te hebben nu een tijdlimiet in het document van 26 april 2017 werd voorzien en nog minder dat deze het recht heeft "afgifte te vorderen". Een feitelijke zorgverlening houdt nog geen overdracht van het recht of gedeeld recht op bewaring in. Verzoekers tonen evenmin aan op basis van welke bepaling hun voorgehouden recht op bewaring zou blijken. De verwerende partij merkt terecht op in haar nota met opmerkingen dat het recht op bewaring of het delen ervan evenmin uit enig ander voorgelegd stuk blijkt. Verzoekers laten na te preciseren uit welk voor het nemen van de bestreden beslissing overgemaakt stuk het gedeeld recht van bewaring in hoofde van de referentiepersoon zou mogen blijken."

Dit arrest heeft kracht van gewijsde.

Ook thans tonen verzoekers niet aan dat de stief grootvader een effectief gedeeld recht van bewaring uitoefent. Het betalen van kosten, voorleggen van foto's over de genegenheid die de referentiepersoon en de kinderen kennen, de paspoorten van beide kinderen en hun identiteitskaarten, de documenten over de eigendomsrechten van de woning van het gezin, kosten, loonbewijzen en bewijzen van inkomsten, ziektekostenverzekering en betalingen van schoolkosten doen aan het voorgaande geen afbreuk. Zelfs feitelijke, in dit geval deelse, zorgverlening volstaat niet. De ouders wonen op hetzelfde adres van de kinderen. Verzoekers gaan eraan voorbij dat de aanvraag niet enkel is afgewezen door het gebrek aan homologatie van de gegeven toestemming maar omdat uit het dossier nergens blijkt dat de stief grootvader het recht van bewaring heeft gekregen, en dat de schriftelijk gegeven toestemming niet volstaat.

Voor het overige duiden de verzoekers niet aan uit welke stukken precies blijkt dat de referentiepersoon daadwerkelijk instaat als houder van de bewaring over de minderjarige kinderen. De stukken van betalingen van kosten voor de kinderen, waarnaar zij verwijzen en die toegevoegd zijn aan het verzoekschrift, volstaan niet.

Dit motief is kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier. Er werd een correcte beoordeling verricht. De argumenten van verzoekers slagen er niet in het vermoeden van bewaring en ouderlijk gezag in hoofde van verzoekers over hun kinderen te weerleggen.

De beoordeling is correct. Deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Het gezegde door de advocaat van verzoekers ter terechtzitting doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zich gedragen als een *pater familias* en het "ook" betalen van kosten toont nog geen daadwerkelijke overdracht van bewaring aan.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

In casu tonen verzoekers niet aan met welke dienstige en "*pertinente*" elementen geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de school- en andere kosten betalen niet volstaat om een gedeeld daadwerkelijk uitgeoefend bewaringsrecht te bewijzen, temeer, en dit ten overvloede, verzoekers zelf samenwonen met hun kinderen. Zij halen geen andere grieven aan zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet is aangetoond.

2.6. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

2.7. Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Er kan uit het middel niet ontwaard worden op welke wijze zij menen dat deze bepaling geschonden is. In de mate dat zij stellen niet in staat te zijn om het Belgische grondgebied te verlaten omdat zij een gezin vormen met hun Belgische "grootvader", die eigenlijk de stief grootvader is, is deze grief al niet dienstig nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.8. Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN